

FEJÉRMEGYEI NAPLO

Megjelenik minden hétköznap este
8 órakor.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szent István-tér 1.
TELEFON 208.
Egyes szám: 4 fillér.
Hirdetés díjszámba szerint.

Előfizetési árak:		Vidéken:	
Helyben:		1 óra	1:50 K.
1 óra	1 K.	1 óra	1:50 K.
3 évre	3 K.	3 évre	4:50 K.
6 évre	6 K.	6 évre	9— K.
1 évre	12 K.	1 évre	18— K.

Felolós szerkesztő és lapfőnöke: Garanyay Lajos

A megpróbáltatás lényegesebb napjai következnek. Az ország élelmiszere keves. Az új termésig csakis úgy tudunk kijönni vele, hogy ha minden ember a legnagyobb takarékossgal és önmegtadással él. A legfontosabb hazafias kötelesség a következő két hónapban: a legvégső határokig vitt takarékoság. A háboru diadalmas befejezése előtt állunk. Ez azonban csak úgy lesz meg, ha önmegtadással tudunk lenni az új-termés idejéig. Aki a megpróbáltatás e napjaiban is pazarló, súlyosabb bünt követ el hazája ellen, mint az áruló, aki árulásával az ellenséget segíti.

Olvassuk el ezt az irást.

Magyar testvérem, ülj ide mellém és hallgass figyelemmel. Komor a tekintetem, te azt mondd rá, hogy mogorva. Hát éppen ily komoly dolgokat akarok neked mondani. Olvasd csak. De nagy figyelemmel és ne úgy, mint az ujság betűit szoktad. Elolvasás után gondolkozzál még sokat rajta, hogy lelked mélyéig belásd: amiket neked a jóakaró testvérbáratod, aki a háboru alatt mindenkor a te pártodon volt, ügyeidet istápolta, érdekedben koptatta idegeit, ezek most komoly szavak, ez az intelem súlyos, nagy dolog, amelytől fiaink hároméves, tíztáni, világtól megbámult küzdelme, vérontása, az egész haza jelen és jövő sorsa függ.

Nyíltan és őszintén beszélünk, bizalommal és szeretettel. Amiket mondunk, nem nyugtalanság, az idegesség fokozására mondjuk. Ellenkezőleg. Józan megfontolással, hogy teljesen megnyugodva nézzünk a hátralevő hónapokra a nemzet élelmikérdése ügyében.

A hároméves háboru mindent felemésztett. Legjobbátán az élelmiszereket. A küzdelem e mázsás sulyát különösen most érezzük; amikor a régi eleség elfogyta előtt állunk és amikor még több hónap választ el bennünket az

új ennivalótól. A hátralevő időre csak nagyon szűkösre szabott ennivaló készletünk van már. Annyi van, hogy csakis akkor tudunk kijönni vele, ha mindenki a legnagyobb takarékossgal él, különösen, ha lisztfogyasztását, a lehető legkevesebbre szorítja. Ha ezt nem tesszük, ha nem tudunk lemondani, akkor a legnagyobb veszedelemnek nézünk eléje. Akkor hiába való volt a magyar katona rettenthetetlen bátorságos küzdelme. Akkor hiába szenvedtek milliók oly borzalmasakat a harc-tereken. Akkor hiába haltak meg az apák, a hitvesek, a testvérek, a fiak a csatatereken. Ezeknek nagy áldozatát, csodás munkájuknak eredményét mi megemmisítjük, az utolsó órában mint valami kártyavárat összedülni engedjük és mint hazaárulók a háboru dühöngő furiájának, az angoloknak tervét segítjük elő, hogy a kiéhezettel szembeálljunk a legkevesebb igázzal. Azok a testvéreink, akik fegyverrel és életükkel védik és szolgálják hazájukat, három évet befejezve teljesítik már az emberieleti kötelességet. Nekünk is nehéz volt a sorunk. Igaz: Sok keserűséget éltünk át. Nagyon igaz. Sok fájdalmas órákat szenvedtünk keresztül. Senki sem vonja kétségbe. A lövész-árok lakóival azonban ne mérészeljük összehasonlítani sor-

sunkat. Ez kigunyolása, megsejtelenítése lenne a magyar katona páratlan szenvedésteljes küzdelmének. Megpróbáltatásunkat, nélkülözésünket a hátralevő időre kissé fokozni kellene, hogy a hároméves eredményeket meg ne hiúsítsuk. Ezt a célt a nyomornak szűkebbre szabásával tudjuk elérni. Azzal, ha mindenki a legnagyobb takarékossgal él, ha mindennap meg von magától néhány falatot, hogy így azután mindennapra jusson egy kis éhség csillapító addig, amíg az Uristen ujat nem ad. Nem lehetetlen kér, követel tőlünk a haza, akatona a harctérről. Mindnyájan teljesíthetjük. Teljesítenünk is kell. Mert aki most nem hallgat a komoly szóra, aki most nem gyakorol egy kis önmegtadást, az a nemzet ügyének elárulója, a hazatönkretevéje és megérdemli, hogy a csataterék átka sújtsa agyon.

Emberek, legyünk okosak és ne üssük el az üres szövegekkel ezt a jóakaró figyelemzetést. Az urak nem koplálnak, csak a szegény ember koplaljon! Az uraknak is kell koplalni és azok is megteszik e tekintetben a kötelességüket. Akiról pedig tudjuk, hogy nem így tesz, hogy elrejtett készlete van, hogy bőségben él, akkor amikor másnak a falatot is meg kell számlálnia, tessék feljelenteni, majd kiegyenlíti az igazságtalanságot. Jelentsük fel, ha ur, ha nem, bárki is legyen az. Rajtunk függ, hogy lehetőleg igazságosság legyen, hogy mindenki egyformán bójtölje át a hátralevő hónapokat. Ennek megtétele mindnyájunk hazafias kötelessége. Még egyszer ismétljük komolyan és sok jó akarattal. A hátralevő időre csak akkor lesz elégséges az ennivalónk, ha a legszigorubb takarékossgal és önmegtadással élünk. Fontoljuk meg jól. Ettől függ a háboru dicsőséges befejezése. A haza jövő sorsa. Ettől függ minden.

A Világ viccel.

A szabadkőművesek magas színvonalon álló napilapja csak egyben következtes. Abban, hogy a „kultura” áldott magvait állandóan kitarással hintegeti ebbe az „irdatlan” magyar földbe, ezekben a felvilágosodottsággal hadilábon álló kemény turáni koponyákba.

Egyébként napról-napra változik, mint az áprilisi időjárás. Am csekély figyelemmel rájövünk, hogy ez a változás is csak azért van, hogy a kultura magja jobban kikeljen, bővebb termést hozzon. Eső, szél, napsugár kell ehhez. Jól tudja ezt a Világ.

Ezért némelykor haragszik, zug, mint a szél, szinte a tajfun vélnél hallani. Mikor az államtitkár „nagyjánosok” ellen háborog. Mikor a Burgtheater igazgatója a művészetben a kezesztény szépségidét sürgeti.

Máskor — sebben a cenzurának is van némi része — sir, mint a záporosó. Mikor bejelenti, hogy a hadügyminiszternek amolyan „nagyjános”-féle elvei vannak. Vagy — mint most legutóbb két héten át történt — az ügyészség előzetesen bekéri megtekintés végett a kulturatörlesztő jeles ujság szövegét. Ezek a borus napok.

Ha ezeken túl van, akkor aztán kisüt a ragyogó nap. A Világ radakelőjének ábrázata mosolyra derül. Ez aztán érleli a vetést.

Ilyenkor a Világ viccel. Ha sajátja van, aminthogy ritkán van, azt mondja el. De ettől nem szokott a publikuma nevetőgörcsöket kapni. Azért inkább mások vicceit melegíti fel, gondolván, hogy a mi jó a káposztának, az a viccnek is előnyére válik.

Néha szépszertendősek, néha idősebbek ezek a viccek.

Nehogy pedig úgy lássék, mintha mi rosszmájú klerikálisok megint rágalmozni akaránk a kis ártatlan szabadkőműves báránykát: bizonyítunk.

A napokban a XVIII. századba ment vissza ez a haladó ujság viccért. Nagy Frigyes, Voltaire barátját, beszélteti, az ő másfélszázszentendős mókáit idézi.

Ilyenformán: Nagy Frigyes egyszer arra figyelmeztették, hogy jó lenne, ha iparkodnék népét vallásosabb szemelben kormányozni, mert a vallásos emberek a legmegbizhatóbb alattvalók, a legjobb hazafiak. Nagy Frigyes erre állítólag (a Világ mondja és mi elhiszszük) azt üzenté az ő jóakaró tanácsadóinak: „Távol álltőlem, hogy a butaságra építem fel országom alapjait”.

